

Wayiqra' – Leviticus 1:1 – 5:26

Aliyah 2 – Leviticus 1:14 – 2:6

In de eerste *aliyah* van *Wayiqra'* hebben we uitvoerig stilgestaan bij het brandoffer in de vorm van een rund. We zagen dat het **brandoffer** voor **volkomen overgave** en toewijding aan God staat. Ook zagen we dat het slachten van dit offer staat voor het openleggen van onze diepste gedachten en gevoelens voor Gods aangezicht. En het herschikken van het brandoffer staat dan voor onze **genezing** naar lichaam, ziel en geest. Als wij onszelf met huid en haar aan de Heer overgeven, dan kunnen we zijn genezing ontvangen en worden we in de ware **vrijheid** gezet.

In de tweede *aliyah* gaat het nog steeds over het brandoffer, maar dan in de vorm van **duiven**. Als mensen geen rund konden betalen, dan mochten ze ook duiven als brandoffer brengen. Vanaf Leviticus 1:14 staat beschreven hoe deze duiven geslacht moeten worden. Ook hier kunnen we weer bijzondere lessen uit leren en verschillende betekenislagen ontdekken. Laten we ernaar gaan kijken.

Allereerst kunnen we ons afvragen waarom nu juist duiven voor dit offer gebruikt worden en geen andere vogels. Dit heeft ermee te maken dat de duif in de Bijbel voor **volmaaktheid**, **schoonheid** en **kwetsbaarheid** staat. We komen de duif bij uitstek tegen in het boek Hooglied. Laten we kijken naar drie verzen waarin de duif voorkomt:

Mijn duif in de kloven van de rots, in de schuilplaats van de bergwand, laat mij uw gedaante zien, laat mij uw stem horen, want uw stem is zoet en uw gedaante is bekoorlijk. (Hooglied 2:14)

Doe mij open, mijn zuster, mijn vriendin, mijn duif, mijn volmaakte... (Hooglied 5:2)

Zij is de enige, mijn duif, mijn volmaakte ... (Hooglied 6:9)

Uit deze verzen krijgen we het beeld van de duif als een volmaakte en prachtige vogel, met een liefelijke stem. Maar ook als een kwetsbaar dier, dat zich verschuilt in de kloven van een bergwand. Duiven zijn vaak wit, koeren heel liefelijk en zien er kwetsbaar uit. Zo wil God ook naar ons kijken. Hij verlangt ernaar dat wij met een open en **kwetsbare houding** naar Hem toekomen, als wij ons leven als een brandoffer komen brengen. Verder **vindt Hij ons zo mooi** om naar te kijken. Door het bloed van Yeshua zijn wij wit gewassen en zien we er volmaakt en prachtig uit voor God.

Mooi is ook dat vooral de ogen van de geliefde duiven genoemd worden in Hooglied. Ook dit komt maar liefst drie keer voor in het boek.¹ De **ogen van de Bruid** zijn mooi en kwetsbaar tegelijk. En met je ogen kun je ook de schoonheid van de ander waarnemen. De ogen van de Bruidegom zijn op de Bruid gericht en de ogen van de Bruid op de Bruidegom. Zo zijn **Yeshua's ogen** op Israël en de gemeente gericht **en andersom**.

---

¹ Hooglied 1:15, 4:1 en 5:12.

We noemden al kort de verschillende betekenislagen, die er in de Hebreeuwse tekst zitten. Hier willen we nog een **diepere betekenislaag** aanboren, voordat we verder gaan kijken naar het offer van de duif. In vers 14 staat dat het offer uit een **tortelduif** of een **jonge duif** moet bestaan. De Hebreeuwse woorden zijn יוֹנָה (*jonah*) en תּוֹר (*tor*). Nu is het goed om te beseffen dat de Hebreeuwse klinkers niet staan geschreven in de oorspronkelijk manuscripten. Het woordje *jonah* kan daarom net zo goed als *jawanah* gelezen worden, zoals hieronder getoond. En *jawanah* betekent ‘**naar Griekenland**’.

יוֹנָה = יוֹנָה

In het boek van de *gimel*-cursus van studiehuis *Reshiet* kwam ik een prachtige uitleg tegen over het Hebreeuwse woordje *jawan* (Griekenland).² In dit boek werd uitgelegd dat Griekenland staat voor filosofische en wetenschappelijke kennis en voor kunstzinnige vormgeving. Het staat voor alles waarin de mens qua **kennis en kunst** kan uitblinken. Maar het bijzondere is dat het woordje *jawan* ook vervat is in de naam **Sion**, zoals hieronder getoond. *Sion* is een andere naam voor de stad Jeruzalem. We leren hieruit dat alle Griekse kennis en kunst pas tot volle bloei kan komen, als het zich **koppelt aan Jeruzalem** en aan **Israëls God**. Als het Griekse denken zich losmaakt van God, dan heeft zij een slechte uitwerking op ons mensen en op het verstaan van de Bijbel.

צִיּוֹן > יוֹן

In het woordje *Sion* wordt de letter **tsadé** aan *jawan* toegevoegd. De letter *tsadé* betekent ‘vishaak’ en staat voor de toetsing van een samenleving op haar rechtvaardigheid.³ Het is een scherpe letter van beproeving en testen. Dus alleen als Griekenland de **scherpe test van Gods rechtvaardigheid** ondergaat, zal haar kennis bruikbaar zijn.

צִיּוֹן > יוֹנָה

In het woordje *Sion* herkennen we nog steeds de drie grondletters van het woordje *jonah* (duif), zoals hierboven getoond. De letter *hé* is een uitgang, die we eraf zouden kunnen halen, zonder de betekenis van het woord kwijt te raken. We kunnen het bovenstaande verhaal dus net zo goed toepassen op de duif. Hoe **prachtig en volmaakt** een **duif** ook mag ogen, net als de schone kunsten van Griekenland moet zij de test en de beproeving van Gods **rechtvaardigheid** ondergaan. Dan pas zal zij tot haar ware bestemming komen. We zullen zo zien hoe dit waar wordt bij het **offeren van de duif**...

De andere duif draagt de naam *tor*. Als we de letter *hé*, die we net bij *jonah* eraf haalden, bij de *tor* juist toevoegen, dan krijgen we het woordje *Torah*. In het woordje *Torah* zit de *tor* (duif) vervat, zoals hieronder weergegeven.

---

² Studiehuis Reshiet. *Aleph 3. Op Bijbelse spraakkunst les. Een Hebreeuwse Grammatica aan de hand van elf letters*, p. 10.

³ Studiehuis Reshiet (2014). *Hebreeuws ‘in Zes Dagen’*. *Bijbels leren denken vanuit de Hebreeuwse taal*, p. 126.

תורה > תור

Het woordje **Torah** betekent daarmee niet alleen 'onderwijzing', maar kan ook letterlijk vertaald worden als '**naar een duif**'. Deze tweede duif staat dus voor de *Torah*. Dit is de wet of onderwijzing van God, die we hier proberen uit te leggen. De tweede duif staat dus voor Gods geboden en aanwijzingen voor het leven. Hiermee verkrijgen we dezelfde les, als die we hierboven al leerden. Als de twee duiven bij elkaar komen, dan komt **Griekenland** dus samen met de **Torah** van God. Het Grieks wetenschappelijke denken gaat zich buigen onder Gods regels voor een rechtvaardige samenleving. Dan pas kan zij werkelijk tot bloei komen en iets goeds voortbrengen.

Beide duiven komen terug in de beroemde tekst van Jesaja 2:3. De dikgedrukte woorden staan gelijk aan de Hebreeuwse tekst daaronder. In het tweede en vierde Hebreeuwse woord (vanaf rechts) kunnen we de *jonah* en de *tor* terugvinden.

*Vele volken zullen gaan en zeggen: Kom, laten wij opgaan naar de berg van Jehovah, naar het huis van de God van Jakob; dan zal Hij ons onderwijzen aangaande zijn wegen, en zullen wij Zijn paden bewandelen. **Want uit Sion zal de wet uitgaan** en het woord van de Jehovah uit Jeruzalem.*

כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה

Deze regel wordt iedere shabbat in de synagogen geproclameerd. Jesaja 2:3 zal vervuld worden in het **Messiaanse Rijk**, als Yeshua voor 1000 jaar als Koning zal regeren in Jeruzalem. Dan zullen alle volken naar Jeruzalem toekomen om de *Torah* te leren en die als grondwet in hun eigen land te implementeren. Dan zullen de Grieken zich buigen voor de God van Israël. De beide duiven komen dan samen. Wat een toekomstvisioen!

Na deze verkenning van een diepere betekenislaag, keren we terug naar het **brandoffer van de duiven**. Hoe moesten deze duiven nu geofferd worden? In de verzen 15-17 lezen we dat de kop (en het bloed) van de duif verwijderd wordt. Ook de krop met de veren wordt verwijderd. Verder worden de vleugels ingescheurd, zonder die er helemaal af te trekken. Vervolgens wordt de duif geofferd.

Dit alles draagt een geestelijke betekenis. We weten van duiven dat zij ook **dominant gedrag** kunnen vertonen naar elkaar toe. Dit gebeurt voornamelijk als zij gevoerd worden. Dan kunnen zij hun nekveren opzetten als waarschuwing. Soms komt het echt tot een gevecht. Dan grijpen ze elkaar bij de snavel vast en slaan elkaar met hun vleugels. Zo proberen zij **het meeste voedsel** te veroveren.

Juist deze dingen worden bij het brandoffer tegengegaan:

1. De **kop van de duif** wordt verwijderd en daarmee ook de **snavel**. Deze kan hij niet meer gebruiken om een andere duif vast te grijpen.

2. De **krop met zijn veren** wordt verwijderd. Nu zit de krop in de hals/nek van de duif. De veren van de krop zijn dus de **nekveren** van de duif. Deze kan hij niet meer opzetten tegen een andere duif. In de krop wordt het **overtollige voedsel** tijdelijk opgeslagen, voordat het naar de maag gaat. De duif kan dus niet meer al het voedsel zelf opeten en in zijn krop opslaan om het later te verteren. Hij kan alleen nog kleine beetjes eten.

3. De **vleugels** worden **ingescheurd**, maar niet afgescheurd. Hierdoor verliest de duif de kracht in zijn vleugels om andere duiven te slaan. Dat de vleugels niet afgescheurd worden, kan erop wijzen dat de duif nog wel zijn jongen mag **beschermen** met zijn vleugels. Misschien mag hij zelfs nog wel vliegen, al zal hij geen hoogvlieger meer zijn...

Dit alles laat zien dat het brandoffer van de duif symbool staat voor het **afleggen van dominant gedrag**. En verder voor het afleggen van teveel eten, genot, vermaak, etc. Wij leggen onze **vleselijke lusten** af bij het brandoffer en staken onze strijd om altijd meer te verzamelen voor onszelf en om anderen af te troeven. Hiermee **onderwerpen** wij ons aan de Heer. Net als bij het brandoffer van het rund gaat het hier om de complete toewijding aan de Heer en het afleggen van een leven uit eigen kracht en verlangens.

De kop van de duif gaat eraf. Geestelijk bezien krijgen wij onder het nieuwe verbond een nieuw Hoofd. Yeshua wordt het Hoofd van de gemeente genoemd in Kolossenzen 1:18 en ook van iedere afzonderlijke gelovige in 1 Korinthe 11:3. Als wij tot geloof komen, dan gaat **Yeshua ons Hoofd** worden. Hij neemt de leiding. Wij worden zijn Lichaam en wij volgen het Hoofd. Hiermee sterven we aan een leven in eigen kracht en met eigen dominantie. We schikken ons onder het Hoofd Yeshua en gaan leven uit zijn kracht.

We willen hier nog kort kijken naar het **graanoffer**, omdat Leviticus 2:1-6 ook nog tot de huidige *aliyah* behoren. Waar het vredeoffer gebracht wordt als dank voor ontvangen zegeningen uit Gods hand, daar wordt bij het graanoffer iets van de **vrucht van mensenhanden** aan God teruggegeven. De mens brengt meel, dat hij gemalen heeft of een koek, die hij gebakken heeft. Dit getuigt van **dankbaarheid** naar God toe en ook van toewijding van het werk van mensenhanden aan God.

We willen hier in het bijzonder stil staan bij de olie. De graanoffers moesten met olie geofferd worden. En **olie** is in de Bijbel bij uitstek een beeld voor de **Heilige Geest**. Zo werden koningen en priesters gezalfd met olie. Hiermee werden zij toegerust door de Heilige Geest voor hun taak. Wat kunnen we leren over de werking van de Heilige Geest uit de verschillende graanoffers?

In de Babylonische Talmud *Menachot* 74-75 wordt opgesomd op welke vier manieren de olie bij de graanoffers verwerkt werd:

1. Olie in de pan (Leviticus 2:7)
2. Olie mengen door het meel (Leviticus 2:4-5)
3. Olie gieten over het brood (Leviticus 2:6)
4. Olie smeren over de koeken (in *tav*-vorm) (Leviticus 2:4)

Als de koeken bestreken werden met olie, gebeurde dat volgens de Talmud **in de vorm van een tav (een kruis)**. De *tav* is uit de Bijbel ook bekend als een markerings- of verzegelingsteken.⁴ De koeken werden dus als het ware **gemarkeerd** of **verzegeld** met olie, volgens de Talmud. Aan deze tekst liggen mogelijk hele oude tradities ten grondslag. Dit zou dus best de praktijk geweest kunnen zijn in de Tempel.

Wat leert dit ons nu over het werk van de Heilige Geest? Wel, dit leert ons dat de Heilige Geest tenminste **vier verschillende werkingen** kent. Hij raakt ons op vier verschillende manieren aan. De olie in de pan staat voor de **breder werking van de Heilige Geest** in de schepping en de geschiedenis, waarin wij geplaatst worden. De olie die door het meel gemengd wordt, staat voor de **inwoning van de Heilige Geest**. Hij komt in ons wonen en mengt zich helemaal met ons. Het overgieten met olie staat voor **de doop met de Heilige Geest**. Op enig moment kan de Geest zich helemaal over ons uitgieten. Dit leidt ook tot een manifestatie van de Geestesgaven. De meest bekende doop met de Geest is het Pinksterfeest van Handelingen 2. Tenslotte staat het smeren van de olie over het brood voor de **zalving of toerusting van de Heilige Geest**. De Geest kan ons (en soms zelfs voorwerpen) specifiek zalven voor een bepaalde taak. De vorm van de *tav* kan nog staan voor de **verzegeling door de Heilige Geest**. Hij markeert ons voor verlossing en stelt ons veilig als kinderen van God. Hieronder staat het nog een keer schematisch op een rijtje:

1. Olie in de pan = geplaatst in de bredere stroom van de Heilige Geest
2. Olie mengen door het meel = inwoning van de Heilige Geest
3. Olie gieten over het brood = doop met de Heilige Geest
4. Olie smeren over de koeken = zalving / toerusting door de Heilige Geest
5. (... in de vorm van een *tav* = verzegeling door de Heilige Geest)

Deze werkingen worden gewerkt door **Eén en Dezelfde Geest** van God. Toch zijn deze werkingen van elkaar te **onderscheiden**. Ze vallen niet samen met elkaar. Dat kunnen we kennelijk niet alleen uit het Nieuwe Testament leren, maar ook al uit de graanoffers van het Oude Testament.

Soms wordt er wel beargumenteerd dat de **doop met de Heilige Geest** geen aparte gebeurtenis is in het leven van een gelovige. Dan wordt geredeneerd dat iedere gedoopte gelovige de Heilige Geest in zich heeft wonen en daarmee is de volheid van de Geest al gegeven. Uit het bovenstaande kunnen we leren dat de doop met de Heilige Geest wel degelijk een **aparte gebeurtenis** is. Dit beargumenteert Derek Prince ook overtuigend vanuit het Nieuwe Testament. Maar er is hier geen plaats meer om dat uit te werken. Daarom geef ik u alleen een verwijzing naar zijn boek.⁵

Ik sluit af met een laatste observatie. In vers 6 staat dat het brood **in stukken gebroken** moet worden, voordat het met olie overgoten wordt. Persoonlijk denk ik dat dit symbool staat voor **een verbroken geest**. Pas als onze geest verbroken is voor Gods Aangezicht,

---

⁴ Ezechiël 9:4. Letterlijk in het Hebreeuws: ... zet een *tav* op de voorhoofden van de mannen ...

⁵ Prince, D. (1995). *De pijlers van het christelijk geloof*, DPM Ministries Nederland, pp. 235-245.

kan de Geest zich volledig over ons uitgieten. We zullen onze trots, hoogmoed en dominantie kwijt moeten raken, als we meer willen ontvangen van Gods Geest. En hiermee zijn we terug bij het brandoffer en is het kringetje rond.

Wat hebben we nu geleerd?

1. God verlangt een open en kwetsbare houding van ons
2. God vindt ons prachtig om naar te kijken (in Yeshua)
3. De Griekse wetenschap en kunst moet zich aan Gods *Torah* onderwerpen
4. Alle volken komen in het Messiaanse Rijk *Torah* leren in Jeruzalem (Sion)
5. De twee duiven van het brandoffer staan symbool voor de punten 3 en 4
6. Het brandoffer van de duif leert ons om dominant gedrag en lusten af te leggen
7. De olie bij de graanoffers toont ons vier verschillende werkingen van de Geest:
  - Bredere werking van de Geest
  - Inwoning van de Geest
  - Doop met de Geest
  - Zalving of toerusting door de Geest
  - (Verzegeling door de Geest)
8. De doop met de Heilige Geest is een aparte gebeurtenis, naast doop en bekering
9. We hebben een verbroken geest nodig om de volheid van de Geest te ontvangen